

Karácsony és Húsvét – keresztyén vagy pogány? – Zac Poonen

CHRISTMAS AND EASTER - CHRISTIAN OR PAGAN? by Zac Poonen

Forrás: <http://www.cfcindia.com/article/christmas-and-easter-christian-or-pagan>

Az emberek hasonlítanak a nyájra és a nyáj hajlamos a sokaságot követni, anélkül, hogy bármit is kérdezne. Jézus azonban eljött és arra tanított bennünket, hogy mindent vizsgáljunk meg Isten ígéje alapján. A farizeusok nagyra értékelték az emberi hagyományokat Jézus azonban Isten ígését. Az embernek minden – Isten szájából származó – igével élnie kell. (Máté 4.4).

Jézus folyamatos küzdelmet vívott a farizeusokkal Isten ígéje alapján, hosszú időn keresztül állandóan hadakozva az emberi hagyományok ellen. Az egyházban ugyanezt a csatát vívjuk ma. Isten ígéje az egyetlen világosság a földön. Isten, amikor kezdetben teremtette a világosságot, azonnal elválasztotta azt a sötétségtől. Minden sötétség és az emberi hagyományok is bűn. Arra vagyunk elhívva, hogy ezt a kettőt Isten tiszta ígéje alapján szétválasszuk úgy, hogy ne legyen semmi keveredés a gyülekezetben.

Karácsony

A Karácsonyt sokan megünneplik, mint Jézus Krisztus születésnapját. Minden vallásos kereskedő előre örül a Karácsonynak, mert az egy olyan időszak, amikor nagy haszonra lehet szert tenni. A Karácsony ezért inkább kereskedelmi, mint szellemi ünnep. Sok millió forintot költenek el az emberek Karácsonyi képeslapokra és ajándékokra. A szeszes italok eladása is megnő ebben az időszakban. A forgalmi rendőrök az egész világon mozgósítva vannak, mivel az utakon ilyenkor van a legtöbb baleset. Több ember megy a pokolba ebben az időszakban az utcai balesetek miatt, mint az év bármely más időszakában.

Ez valóban Isten Fiának vagy egy másik 'Jézusnak' a születésnapja lenne?

Nézzük meg mindenképp Isten ígését. A Biblia azt mondja, hogy a pásztorok kinn voltak a nyájukkal Júdea legelőin azon az éjszakán, amikor Jézus Betlehemben megszületett. A pásztorok Palesztinában októbertől februárig nem tartják a nyájukat a legelőn éjszaka – az időjárás ugyanis esős és hideg. Ezért a valóság az, hogy Jézusnak valamikor március és szeptember között kellett megszületnie. A december 25 tehát egy más 'Jézus' születésnapja; a Sátán tehát becsapta a gyanútlan keresztyéneket!

Még ha tudtuk volna is Jézus születésének pontos dátumát, akkor is kérdéses, hogy Isten akaratával egyezne-e, hogy az egyház megünnepelje azt. Mária - Jézus anyja - bizonyára tudta Jézus születésének pontos dátumát. Ő éveken keresztül együtt volt az apostolokkal

Pünkösdöt követően. Ennek ellenére sehol nem kerül megemlítésre Jézus születésnapja. Mit mutat ez számunkra? Valójában azt, hogy Isten szándékosan eltitkolta Jézus születésnapját, *mert Isten nem akarta, hogy a gyülekezet megünnepelje azt.*

Az Ószövetség és az Újszövetség közötti különbség megértése segít nekünk megérteni azt is, hogy miért nem akarja Isten, hogy az Ő gyermekei megünnepeljenek bármilyen különleges, szent napot. Az Ószövetség idején Izraelnek Isten megparancsolta, hogy ünnepeljen meg bizonyos napokat, mint különleges szent napokat. Azok azonban csupán árnyékai voltak a valóságnak. Most, hogy Krisztus a miénk Isten akarata az, hogy az életünk minden napja hasonló módon legyen. Még a szombat (szombat) megünnepelése is eltávolításra került az Újszövetségben. Ezek abból látszanak, hogy sehol az Újszövetségben nincs megkülönböztetett szent (ünnep)nap megemlítve. (Kol.2:16-17).

Akkor hogyan honosodott meg a Karácsony és a Húsvét a keresztyén gyakorlatban? A válasz a következő: ugyanolyan módon, ahogyan a gyerekkereszttség, a papság és más emberi hagyományok - a Sátán finom, következetes munkájának eredményeképpen.

Amikor Konstantin császár a 4. században Róma államvallásává tette a keresztyénséget tömegek váltak „névleges” keresztyénné, anélkül, hogy az emberek szíve megváltozott volna. A megtéretlen ’keresztyének’ sokasága nem akarta feladni az évente megünnepelt két nagy ünnepüket, amik a *nap*, mint égítést imádatához kapcsolódtak. Az egyik ünnepük a *nap*-isten születésnapja volt *december 25-én*, amikor a *nap* lemegy a déli féltekén és elkezdődik a visszafelé való útja (a téli *napforduló*). A másik a tavasz ünnepe volt *márciusban/áprilisban*, amikor a tél halálát (végét) ünnepelték és a meleg nyár megszületését, amit az ő nap-istenük hoz el. Egyszerűen új nevet – „Jézus” - adtak a nap-istenüknek és folyatták a két nagy ünnepük megünnepelését, most már, mint keresztyén ünnepeket és elnevezték azokat Karácsonynak és Húsvétnak.

Az *Encyclopaedia Britannica* (a világ-történelmet illetően tekintélynek elismert mű) a következőt mondja a Karácsony eredetéről:

*"December 25 a Philocalus naptár és a Midras (midraizmus – perzsa vallás) szerint a legyőzhetetlen **nap** ünnepe volt. A Karácsony megünnepelése a keresztyénség időszakában régre nyúlik vissza és egy fejlődés eredménye. A keresztyénség hanyatló időszakában pogány dolgok, vallások, nemzeti szokások, mesék és hagyományok honosodtak meg a keresztyén gyakorlatban. Krisztus születésének időpontja soha nem volt megnyugtató módon meghatározva, de amikor a gyülekezeti atyák Kr.u. 440-ben eldöntötték az esemény dátumának megünnepelését, nagyon bölcsen (?) a téli napforduló napját választották ki, ami már beívódott az emberek gondolkozásába, mivel az a legfontosabb (pogány) ünnepük volt. Ahogyan a keresztyénség a pogány népek között elterjedt, sokak szemében a téli napforduló gyakorlata egyszerűen egy keresztyén gyakorlattá vált." - (1953 kiadás, 5. kötet, 642A és 643 oldal).*

Húsvét

A „Húsvét” szó a menny királynőjének az egyik nevéből - 'Ishtar' (vagy másnéven 'Astarót') – származik (lásd. 1 Kir. 11:5), aki a Salamon által imádott egyik bálvány volt. A név a különböző országokban különböző alakokat öltött.

Az *Encyclopaedia Britannica* a következőt írja róla:

"Az angol 'Easter' szó megfelel a német 'Oster' szónak és Húsvétot jelent, ami kifejezi a keresztyénségnek a közép-európai germán (teuton) törzsek felé való elkötelezettségét.

Amikor a keresztyénség eljutott a germán törzsekhez ez a nagy keresztyén ünnepnap megünneplése sok pogány szertartással és hagyománnyal olvadt egybe, ami együtt járt a 'tavasz' ünnepének megtartásával. Az hogy a feltámadás tavasszal történt, ami az élet győzelmének ünnepét jelenti a halál felett, megkönnyítette a gyülekezetek számára, hogy ezt az alkalmat a germánok (teuton lovagok) legvidámabb ünnepével azonosítsák, megtartva a tél halálának, és egy új év születésének - a nap visszatérésnek tiszteletét. A Húsvét keresztyén ünnep neve (angolul-Easter, németül-Ostern) tehát az Ishtar (vagy másként Astarót), a tavasz istennője nevéből származik. A tojások, mint a termékenység és az élet megújításának szimbólumáról szóló elgondolás az ókori egyiptomiakhoz és perzsákhoz nyúlik vissza, akiknél szintén szokás volt a tojások festése és megevése a tavasz megünneplése idején. Ez az ókori elgondolás a tojások jelentőségéről, mint az új élet szimbólumáról, egyszerűen a feltámadás szimbólumává vált. A régi babona szerint Húsvét reggelén – amikor a nap felkel - táncolnak a mennyben; ez a hiedelem végig követhető és felfedezhető a tavasz régi pogány ünneplési szokásaiban, amikor a nézőközönség a nap tiszteletére táncol ... A protestáns gyülekezetek is követték Húsvét reggelének - a napkelte - tiszteletének megtartását ". (1959 kiadás, 7 kötet, 859 és 860 oldalak).

Krisztus halála és mennybe menetele az evangélium központi üzenete. Az egyetlen, amit Jézus megparancsolt nekünk az a „kenyér megtörése” (Úrvacsora) volt, amiben a gyülekezet együttesen vesz részt. Ez nem csak egyszer volt/van egy évben Nagy Pénteken Húsvét idején, és semmi esetre sem tojással és nyúlal!

Amikor „megtörjük a kenyeret”, nem csak Krisztus haláláról teszünk bizonyosságot, hanem a Vele együtt való meghalásunkról is. Az érzelmekre ható Nagy Péntek és Húsvét az emberek figyelmét a Krisztus követésének szükségességéről valójában az üres szertartásosság felé fordította.

Isten igéje vagy emberi hagyományok?

A Karácsony és a Húsvét megünneplése mögött az emberi hagyományok követésének sokkal erősebb halálos mérge rejlik, mint hogy egyszerűen nem engedelmessé válunk Isten igéjének. A hagyomány ereje ugyanis olyan erős, hogy sok hívő, akik az életük más területein követik a Szentírást, képtelenek lemondani a Karácsony és a Húsvét megünnepléséről.

Meglepő, hogy sok hívő nem hajlandó elfogadni, amit még a világi írók is (mint az *Encyclopaedia Britannica* szerzői) megértettek, hogy a Karácsony és a Húsvét alapvetően pogány ünnepek. Mondhatjuk egy számmra, hogy oroszán, de az akkor is csak számár. A név megváltoztatása nem teszi ezeket az ünnepeket keresztyénné! Semmi különbség sincs a Karácsony ill. a Húsvét és a Ganesh Puja ill. és a Dussera (legfontosabb hindu ünnepek) között.

A Karácsony és a Húsvét a nap-isten imádatának ünnepe: Karácsony a téli napforduló, Húsvét pedig a tavaszi napforduló megünneplését jelenti!

Amint az elején is mondtuk Jézus éppen ilyen - Isten igéjével ellentétes - emberi hagyományok miatt vívott állandó harcot a farizeusokkal. Jézus több ellenállással szembesült az üres 'atyai' hagyományokkal való küzdelme során, mint a bűnnel szembeni igehirdetése miatt. Mi Jézushoz hasonló megtapasztalásokban részesülhetünk, ha hozzá hasonlóan hűségesek vagyunk Isten igéjéhez. Egyedül Isten igéje az iránymutató számunkra és nem - istenfélő - emberek példája azokon a területeken, ahol ők nem követik Isten igéjét. *"Sőt inkább az Isten legyen igaz, minden ember pedig hazug"* (Róma 3:4). *"Ellenőriztétek a beszédüket Isten igéje alapján, mondja az Úr. Ha az üzeneteik (tanításaik) eltérnek az Enyémtől, az azért van, mert nincsenek világosságban."* (Ézsaiás 8:20 LB). A bérai hívők kutatták az Írásokat, hogy ellenőrizzék még Pál tanításait is, és az ige „nemes lelkűeknek” nevezi őket. (Apcs. 17:11). Ez a követendő példa mindannyiunk számára.

Dávid Isten szíve szerint való ember volt. Mégis negyven éven keresztül megengedte az izraelitáknak, hogy Mózes rézkígyóját imádják nélkül, hogy rájött volna, hogy az utálatos Isten számára. Nem volt világossága még egy ilyen nyilvánvaló bálványimádással kapcsolatban sem. Egy sokkal kevésbé jelentős - Ezékiás - király volt az, aki világosságot kapott és lerombolta ezt a bálványimádó gyakorlatot. (2 Kir. 18:1-4). Követhetjük az istenfélő embereket az életük szentségében, de nem a világosságuk hiánya miatt gyakorolt emberi hagyományaikban. A mi biztonságunk egyszerűen Isten igéje tanításának követésében van és nem abban, amit emberek hozzátesznek ahhoz vagy elvesznek abból.

Az igazi szellemi embereknek Jézust kell követni az élet minden területén. Ebből következik először is a keresztfelvétel és az engedelmesség Isten ígéretének a Szent Szellem erejében minden nap. Ez magába foglalja minden olyan emberi hagyomány elhagyását, amiknek nincs alapja az Újszövetségen. Isten egy tiszta bizonyoságtételre vágyik minden területen. Egy gyülekezet nem csak minden bűntől, hanem a babiloni hagyományoktól is meg kell, hogy szabaduljon. Fontos azonban emlékezni arra is, hogy attól még nem válunk szellemileg tökéletessé, ha nem ünnepeljük meg a Karácsonyt és a Húsvétot, azok pedig, akik megünneplik ezeket az ünnepeket, attól még nem lesznek testies hívők. A szellemi emberek Jézust követik a napi önmegtagadás útján és a Szent Szellemmel való naponkénti feltöltesben.

Amikor olyan hívőkkel találkozunk, akik megünneplik ezeket az ünnepeket, szívélieseknek kell lennünk velük kapcsolatban és figyelembe venni, hogy ők tudatlanok ezeknek az ünnepeknek a pogány eredetét illetően. Ezért *ők* semmiképpen sem vétkeznek, amikor megünneplik azokat, *mi azonban vétkezni fogunk, ha elítéljük őket emiatt.*

"Kicsoda vagy, hogy kárhoztatod a más szolgáját? Az ő tulajdon urának áll vagy esik. De meg fog állani, mert az Úr által képes, hogy megálljon. Emez az egyik napot különbnek tartja a másiktól: amaz pedig minden napot egyformának tart. Ki-ki a maga értelmé felől legyen meggyőződve". (Róma 14:4-5).

„Copyright - Zac Poonen”

Fordította: Abonyi Sándor